

Géczi János

Címtelen

Szárnyra kelő ragok, jelek nincsenek.
Se egynapos alakok, se sokéves hőstörténetek,
se az egészből származó aljarész, amely fakó,
oly könnyű, mint a tó síkjének a hó,
égig fölhajított pöttyös labda se,
amely a Napot takarja le, és ígéri a napnak örömét.
Kifosztott, üres ez a lét.

A rím gombjai alól kirí a ruha rongya.
Számolom a szövet szitájának tömérdek lukát,
miként a kincset, az anyag rengetegének haramiáit,
bősz elvtársaimat, hú ellenségeimet.
Halmozom a nincset,
szétdörgölöm az esthajnal hunyorgó csillagát.
Latolgom fanyar kedvem – hol nő, hol apad,
ahogy a lélek, ha gazdára akad,
mely jó vagy rossz; hol, ha adódik istene,
hol pedig ha nincsen. Néhol látom a kelmerostot,
néhol a hiátusát. A rend
lassan így járja a világot át.

Nincsenek karcsú ragok, légies jelek,
mert a rend, mint templom a súlyos zenével, eltelik,
és szétomlik a szavaktól menten. A hasonlatok vizébe
hínárhajú emberek merülnek, húsuk foszlik,
kéksavban a hang. Lehúz a test,
engem is, a lélek nehezéke, s nincs szó, amely fel-, fel-,
felemelhet. Szétoszlok, ahogy a levegőben
az eget illető sóhaj,
cinkeszárnyak által a repülés.
Szólítom magamat. Nincs aki felel.
Szióacs a tengerrel, hajó a lékkel,
teltem meg emberrel.

Ha elhagysz

*Elhagysz engem s akkor meghalok,
suttogom, az nem, az nem lehet.
Bennem nincsenek életek.
Kerubrajok és verebek
a fejem fölött, s mézes, őszes őszi
sarlószárnyú levelek.*

*Galambarcúvá leszek, te meg
kese, majd novemberhajú,
szemed legmélyén, korodra tanú,
forr a sársárga aszú,
de nem hagylak el, nem én,
drága szív, és te se tedd.*

*Fával rakott tűzön a mirha
sercegek, mint a mintha
egy délvidéki hasonlat közepén. Pörög
a szoknyád, magad pörgeted.
Meghalsz, és meghalok.
Hol vannak, hol nincsenek angyalok.*

*Az orsó táncol a tér kövén,
szívzaj e zsibvásár évben,
piros ringló a márvány fényhéján,
lehetne forgószél, lehetne boszorkány,
lehetne a cipőd túsarkán
a nyár úttestéről felragadt kátrány,
darázson a sárga derék,
keskeny, miként szűkül
össze a torkom, vagy feletted az ég.
Édesem, csak maradj velem.
Nélküled nincs újabb életem.*

Befejezetlenül

*Egyszer csak kihíztam az ifjúságomat.
Belül levedlett rólam, amit hívtam:
fiatal testnek, szőke hajnak, véetlen kék szemnek,
s ahhoz, ami lett, mintha nem volna közöm.
Hogy bevégződöm, mint az a mondatok szokása*

*vagy viselkedés és alkat szerint az évszakoké is,
akkor sem derült még ki,
amikor félkopasszá csupaszodtam,
s hogy nem zavart már, ha látták
himbál féloldalt herém, s miként hegyül orrom,
végtére is, a megjelenésemet,
csupán, hogy rám dült egyetlenegy szám, azaz egy szó,
a szám neve.
Hevertem alatta, mint akit letepert a heves szerelem.
Nem, e történet nem arról szól, mindenekelőtt
belőlem táplálkozik valami rém,
hanem, hogy magam válok a szörnyé.
Kit szétkúrnak az egymást követő kigyúrt testű évek.
Akiben az a nevetséges,
hogy Madame Tussaud panoptikumában
álldigál az ifjú lény, örökre befejezetlenül.*